

God stil kan ikke købes for penge

Det poetiske og det politiske mødes i Mohamed Bourouissas soloudstilling i Kunsthall Charlottenborg. Især en film om heste og nutidens urbane cowboys er gribende.

KUNST

MATHIAS KRYGER

Mohamed Bourouissa – 'HARa!!!!!!!hAaRAAAAA!!!!!!!hHAA!!!!'. Kunsthall Charlottenborg. Til 20. februar 2022

Jeg var til femiseringsen på udstillingen med Mohamed Bourouissa i Kunsthall Charlottenborg for snart en måned siden.

Vi stod en lille gruppe mennesker udenfor i kulden og talte om det lydværk, 'Hara', som er det første værk på udstillingen, og hvorfra udstillingen har sin lange og smukke og umulige titel, 'HARa!!!!!!!hAaRAAAAA!!!!!!!hHAA!!!!'. En fyr sagde, at det er ligesom på Christiania, hvor man råber »ost«, når politiet kommer. Ost, fordi det har en tendens til at lugte.

Bourouissas lydværk taler ikke om ost, men er en komposition af musik og stemmer, som er optaget i Marseille i Sydfrankrig, hvor det er de sproglige udtryk *hara* og *aoûin*, som anvendes til at signalere, at politiet er i farvandet. Det ni minutter lange lydspor fylder kunsthallens nordfløjs største rum, som ellers er helt hvidt og tomt.

Udstillingens bedste værk, filminstallationen 'Horse Day' fra 2015, er filmet i det nordlige Philadelphia i USA, hvor der findes en rideklub af såkaldte byrytterere – en gruppe sorte mænd, som for Bourouissa bliver et billede på, hvordan ideen om, hvordan en cowboy er, er blevet gjort hvid gennem Hollywood og (populær)kultu-

Et stillbillede fra Mohamed Bourouissas videoinstallation fra 2015, 'Horse Day' om heste og deres ryttere i Philadelphia. Foto: Mohamed Bourouissa

ren, og på, at den sorte cowboy er skrevet ud af historien.

Her i Philadelphia findes der en ny generation af ryttere, som Bourouissa samler til en fest på en stor plæne, hvor heste og ryttere *dresses up* i samarbejde med lokale kunstnere, og hvor de konkurrerer i forskellige kategorier.

Videoens billeder er som i musikvideoer. En rytter jages gennem byen af en mand i en skinnende grøn bil. En rider med fuld fart mod dronekameraet, som pludselig rykker sig væk og stiger til himmels.

Smuk som en gud

Et menneske på en hest er smukt som en gud. Og det er Bourouissas metode at låne af denne skønhed. Ad utlicitere den

æstetiske proces. Det er de lokale kunstnere og deres dekorationer samt rytterne og deres heste, som udgør det kunstneriske materiale, som bliver fanget ind i hans film.

Det samme – lånet af billeder – gør sig gældende i en fotoserie, som i udstillingen hænger på en foldet væg af trådhegn. Fotografierne viser en række mennesker i et lille supermarked eller en købmand. Det er ikke Bourouissa, som i udgangspunktet har fotograferet, men supermarkedets ejer, som har taget polaroidfotografier af mennesker, der har forsøgt at stjæle noget fra butikken. I stedet for at melde dem til politiet har butikens ejer altså taget et billede af dem og af det, de har forsøgt at stjæle. Så har han hængt deres billede op i butikken til skræk og advarsel.

Bourouissa har efterfølgende fotograferet billederne i butikken og har printet dem ud på ny som fotokunst, og nu hænger de skyldige så i kunsthallen. Som en art dobbelt ydmygelsesstraf? Eller som

oprejsning? Som symptomer på fattigdom og ulighed og ulighedens relation til race...

Forsinker billedernes politik

Hvad er det med denne outsourcing af billeddannelsen? Denne måde at låne af andre ind i sin kunst på?

Det akustiske kodesprog, som pusherne bruger, er udtryk for virkelig uopsættelighed

mode blandt de unge i storbyens forstæder. Lacoste var hot. Sidste billede viser en busreklame for Lacoste med to hvide modeller, *preppy* og overklasseagtige.

Det bedste ved Bourouissas projekt er,

at det befinder sig så delikat på æstetikens overflade, der, hvor bl.a. *coolness* og mode findes. Der, hvor begæret efter kunstværker fødes i forening med den direkte skønhed, der er i billederne, og i det, som billederne betegner. Og at værkernes lækkerhed i et ganske kort moment forsinker billedernes politik, sådan at man kan opleve kunsten som udsagn af skønhed og politisk kritik på samme tid.

Lydværket, som jeg indledte anmeldelsen med at beskrive, opleves da også først og fremmest som en komposition. Abstrakt og lidt ambient. Det akustiske kodesprog, som pusherne bruger, er udtryk for virkelig uopsættelighed. Men hos Bourouissa er uopsættelighedens kommunikation blevet til musik.

Udstillingen minder om, at god stil ikke kan købes for penge, lige meget hvor ivrigt markedet forsøger at bilde os det ind. Og at kunsten, grådig som den er, låner løs af fotogene menneskers liv. Og så om, at kloden summer af musik.

mthias.kryger@pol.dk

Lad os kalde det Nordkraft

Fire unge nordjyder har netop vundet en af landets vigtigste jazzpriser.

FUSIONSJAZZ

DAVID DYRHOLOM

Metroscope: 'Metroscope'.

Eget pladeselskab

Der må være noget i vandet deroppe, for det rykker i Aalborg for tiden! Så hårdt, at det er lige til at få hold i nakken af – sådan som hovedet nikker frem og tilbage, når man lytter til de unge musikere, der i disse dage har fået jazzmiljøet i det nordjyske til at eksplodere under en paddehattesky, der rækker langt ud over bygrænsen.

Det kan vi især takke bassist Kenneth Dahl Knudsen for. Han har i årevis kæmpet for at sætte Aalborg på land- og verdenskortet som seriøs jazzby, bl.a. som primus motor bag non-profit-organisationen Jazz9tus, der sørger for, at byens unge musikere rent faktisk har scener at spille på. Fire af disse – Jonas Danneberg på guitar, Andreas Enrique Bergholt på keyboards, Mads Dalum Poulsen på elbas og Mikkel Noe ved trommerne – har dannet Metroscope, der netop har vundet brancheforeningen JazzDanmarks Jazzkonkurrencen, en af landets fremmeste for musikere under 30. Og det med en dugfrisk debut i bagagen.

Heltesolo af dimensioner

Det er let at forstå, hvorfor konkurrencens jury har valgt at pege på Metroscope som et lysende håb på scenen. Deres debut rummer nemlig en energi, der normalt ville skulle et større kraft-varmeværk placeret ved en nærliggende havn til at producere.

Musikken folder sig ud på en bund af driftssikkert samspil mellem de energiske trommer og den distinkte bas, rockriff-inspirerede temaer fordelt mellem tangenter og guitarstrengene samt elegant hoppen rundt i taktarterne, uden at man som lytter bliver hængt af.

Inspirationen er klar: Her er nogle gutter, der drømmer sig tilbage til fusionsjazzens storhedstid – dengang rockens rytmer og jazzens harmoniforståelse smeltede sammen til en tyk fondue, som både deadheads og sixpence-typer kunne dykke brodet i.

Bergholts synthesizer skærer gennem med insisterende dolkestød, mens Noe tæver løs på trommerne. Omme bagved fiser Dalum Poulsons fingre op og med ad bassens hals i imponerende fart, og de fire gør det ualmindelig let at give slip og lade sig rive med. Især guitareren trækker flere steder tankerne mod mestre som John McLaughlin og Mike Stern, der fra deres arbejde med blandt andre Miles Davis og som soloartister foldede netop fusionsjazzen ud fra 1980'erne og frem.

Det bliver sine steder faretruende referencetungt, ikke ulig afsnittet herover. Men med musikalsk snilde undslipper de fire fælderne, så de ikke bliver fanget i tidsmaskinen, og således lykkes det Metroscope at placere tonerne i 2021 i stedet for 1981. Der må være noget i vandet deroppe. Lad os kalde det Nordkraften.

david.dyrholm@pol.dk

Queerspioner spræller af liv under klicheerne

Netflix-serien 'Q-Force' giver karaktererne lov til at leve homo-, trans- og lesbiske klicheer ud, men samtidig modsige dem.

TV-SERIE

MICHAEL BO

Q-Force. Sæson 1. Animation. USA 2021. Netflix.

Stevie Maryweather er en ung loven-de agent, som på grund af intriger med muligt afsæt i kulturens homofobi sættes til at vente ti år på sit genembrud som superspion, og han samler en lille håndfuld queeragenter om sig i sin garage i West Hollywood. Hans værste konkurrent til at komme ind som topspion i American Intelligence Agency kalder ham 'Mary', men han er ingen snowflake, så det tager han ikke anstød af.

Han kalder sig selv 'Mary', måske har han altid kaldt sig selv 'Mary'. I hvert fald: *No biggie*.

Q'et i specialenheden Q-Force står selvfølgelig for queer.

Bye, bitch!

Udfordringen for dette prægtige regnbuehold kommer, da de er nødt til at rekruttere et nyt medlem for at blive taget til nåde af American Intelligence Agency, og

ham den nye er – gisp! – både kulturkonservativ og heteroseksuel. (Eller er han nu også det...?)

I filmens begyndelse skyder en purung Mary, i et uidentificeret eksotisk land, en vagt ned uden for en bunker, der måske huser en narkobaron, måske en terroristcelle, lidt blodspalter og et »Bye, bitch!«, og så har serien meldt regnbuekulør. Mary slår et par flere ihjel: »Hi, bitch!«, springer ind i en bil, mens opkørt James Bond-musik bruger løs, nyder sig selv i bakspejlet og smiler på Captain America-måden: »Cute!«. Det er en heftig ouvertur, som serien ikke altid lever op til.

Meget let krænkede medlemmer af målgruppen vil uundgåeligt føle sig stødt

Så er 'Q-Force' i gang, og selv om den ikke løser hverken klimakrisen eller bringer nye æstetiske bud på animation, og selv om ikke alle dens vises er lige skarpe, drøner den derudad, og de mange nøje udvalgte LGBTQ+-typer, der udgør trioen af håbefulde queerspioner, transcenderer de træske arketyper for, hvordan ikke alene homoseksuelle mænd, men også transkønnede, lesbiske og meget feminine homoer opfører sig i fiktionen.

Top og bottom

På overfladen får vi klicheen. Her er agent Mary, fitnessbøsse, men modig, trotskyldig og en *regular good guy* og på modtagerenden i sengen, den campede Twink med løse hændel og trivialkulturelle referencer, men nok så snævrådig og dominerende, den sorte lesbiske, bredskuldrede og godhjertede Deb, der har en inten-anende kone hjemme forskanset bag det

hvide plankeværk, og loneren og hackeren Stat, hvis transkønnethed mere er underforstået end udlagt.

Så ja, vi adresserer fordommene, men anerkender, at også de arketyper typer findes i det virkelige LGBTQ+-segment. Meget let krænkede medlemmer af målgruppen vil uundgåeligt føle sig stødt.

Serien er co-produceret af Sean Hayes, der også har lagt tale og energi til Mary, og som i sin tid blev lidt af en kultpersonlighed, da han spillede den meget bøsuede Jack McFarland i hitserien 'Will & Grace'. Hvert afsnit varer en lille halv time.

Den kommer både omkring royalisme, Eurovision, top- og bottom-problematikken og styrken i sammenholdet.

Den er forholdsvis eksplicit, hvad angår det seksuelle, men uden det alt for fnise-frække og helt uden at gøre det til en sensation.

michael.bo@pot.dk

TILBUD
5.-7. NOV

Et effektivt og miljøvenligt opgør med "brug og smid væk-kulturen" Roon & Rahns funktionelle og smukke møbler i klassisk nordisk stil holder i flere generationer

Reces knagerække, 98 cm. SPAR 425 kr. Pluspris 1.274 kr. Pris uden abonnement 1.699 kr.

Reces knagerække, 78 cm. SPAR 375 kr. Pluspris 1.124 kr. Pris uden abonnement 1.499 kr.

Solo garderobe. SPAR 1.200 kr. Pluspris 3.599 kr. Pris uden abonnement 4.799 kr.

Se mere på politiken.dk/plus

SPAR 25% på 3 udvalgte møbler fra Roon & Rahn

Tilbudet gælder kun for Politiken-abonenter til og med 7. november og kun så længe lager haves. Fri fragt ved køb for min. 899 kr. Forbehold for trykfejl og udsolgt.